

Lucy Strange

A
világító-
torony
legendája

manó könyvek

A mű eredeti címe: Our Castle by the Sea
First published in Great Britain in 2019 by Chicken House
Text copyright © Lucy Strange 2019
Hungarian translation © Ruff Orsolya 2019
Cover and interior design by Helen Crawford-White
All rights reserved.

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja. 2019
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

www.manokonyvek.hu

Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva.

Fordította: Ruff Orsolya

Szerkesztette: Kertész Edina

Olvasószerkesztő: Kótai Katalin

Műszaki vezető: Rác Julianna

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

Nyomdai kivitelezés: Aduprint Kft.

Felelős vezető: Tóth Béláné

ISBN 978-963-403-587-9

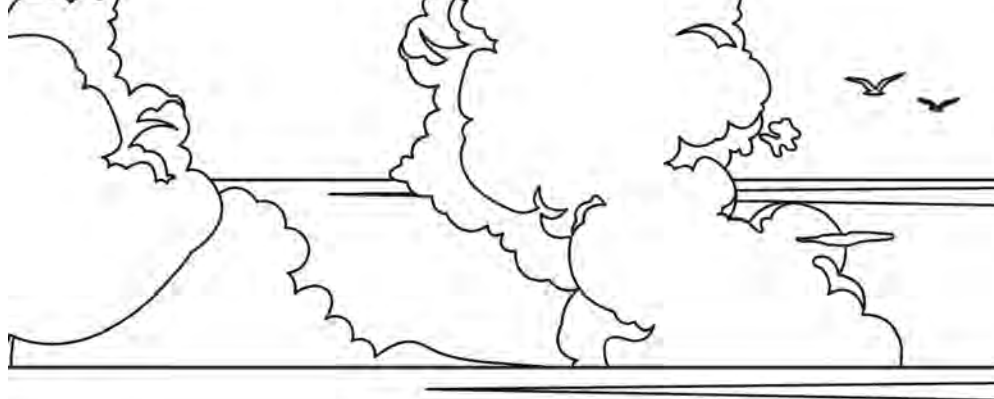

*„Mert a mi életünk útja... egyelőre rögös
és kövecses lesz, s csak rajtunk múlik, hogy
kiszimítsuk. Kemény harccal kell utat törnünk
magunknak előre. Bátraknak kell lennünk.”*

Charles Dickens: David Copperfield

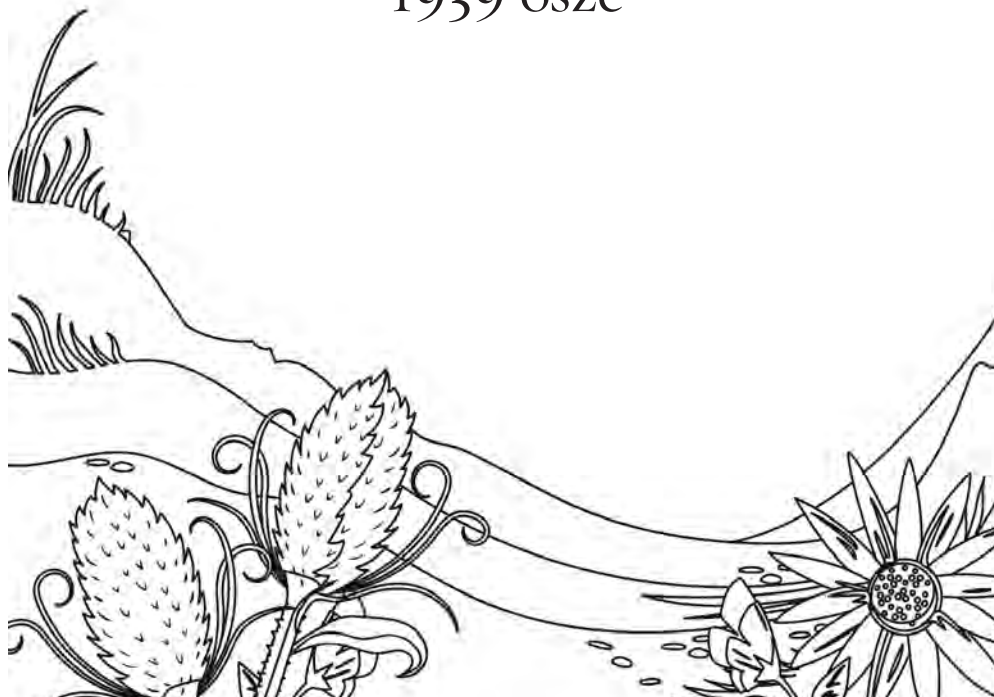
(Szinnai Tivadar fordítása)

Jamesnek
és Freddie-nek – a mi kis csodánknek

ELSŐ RÉSZ

1939 ősze

I

A háború legelső napján Mags felhasadt szájjal jött haza. A szeme is duzzadt volt, és látni lehetett, hogy nagy, szilvakék zúzódássá érik majd. Ujjpercei kivörösödtek és kisebesedtek.

– Mi történt, Mags? – ziháltam. – Az egyik lány az iskolából? – De a nővérem rám sem hederített, végigviharzott az ösvényen, és a konyhaajtón keresztül berohant a házba.

Mags heves természet. Vele élni kicsit olyan, mint ha egy félig megszelídített tornádóval lenne egy fedél alatt az ember, de a lobbanékonysága ellenére még sosem keveredett igazi verekedésbe. Mutti leültette a konyhaasztalhoz. Meleg vízzel és mogyoró kivonattal gyengéden lemosta a nővérem szemét, ajkát és ujjperceit.

Én csak az ajtóban tébláboltam, figyeltem.

– Kérlek, Magda, áruld el, ki tette! – mondta az anyám.

– Nem igazán számít, hogy ki tette – motyogta Mags. – Közülük bárki lehetett volna. Mindannyian ugyanazt mondták.

– Micsodát? Mit mondtak?

De Mags hosszan és remegve beszívta a levegőt, és nem szólt egy szót sem.

Láttam, hogy Mutti szeme csordultig telt könnyekkel. Visszapislogta őket, beletörölte a kezét a kötényébe, majd folytatta a vacsora előkészületeit. Az alkarjával hátrasimította a haját, és gyorsan felszeletelte a hagymát. Azon méláztam, vajon tényleg fel kellett-e aprítania a vacsorához a hagymát, vagy csak kellett valami, amire ráfoghatja a könnyeket.

Papa kivitte Magset a sötétségbe boruló kertbe, én kicsivel lemaradva követtem őket. Felkaptam az öntözőkannát, és úgy tettem, mintha teljesen lefoglalna a zöldségek gondozása.

Mags és a papa a kert végében, a kerítésnél álltak, és csendben beszélgettek – vagyis inkább a papa beszélt csendesen, Mags pedig csak a földet bámulta, és összefonta a karját a mellkasa előtt. A cipője orrával a füvet rugdosta. Kis idő múlva hallottam, amikor azt mondta:

– Te nem hallottad őket, papa. Te nem hallottad, hogy miket mondtak Muttiról.

Van valami, amit el kell mondanom a családomról, és különösen Muttiról – arról, hogy miért Muttinak hívjuk, és nem anyunak vagy anyának. Mutti Németországban született, és ott nőtt fel. Német az anyanyelve, és minket is megtanított rá. A *Mutter* németül azt jelenti, „anya”. Az a tény, hogy a Muttink Németországban született, sosem volt fontos nekünk – de most, hogy kirobbant a háború, mások szemmel láthatóan úgy gondolják, hogy mégis nagyon fontos.

Mutti vacsorázni hívott mindannyiunkat, és némán körülültük az asztalt. Mags megérintette a szája sarkát, és megvizsgálta az ujját, hogy lássa, vérzik-e. Ez a vacsora nem olyan volt, mint a többi, szokványos vacsora. Volt ott velünk az asztalnál még valami más is – valami feszült és várakozással teli, mint egy felhúzott fegyver, melyet még nem sütöttek el –, sistergő puskaporcsíkja a papa és Mags közötti befejezetlen beszélgetésnek.

A nővérem egy könyvtári könyvet tartott az ölében – *Nélkülözhetetlen motorcsónak-karbantartás* –, de a szeme lapozgatás közben nem az oldalakra összpontosított.

A papa odahúzta a székét Magshez, és kicsit közelebb hajolt hozzá. A nővérem úgy tett, mintha bele-

feledkezne egy propelleres ábrába. Muttival úgy tettünk, mintha belefeledkeznénk a vacsoránkba. Mags rosszallóan bámulta a könyvét, és nem volt hajlandó a papára nézni.

– Már túl nagy vagy a játszótéri csetepatékhoz, Magda – mondta. – Már majdnem tizenhat éves vagy. – Majd felsóhajtott, és lágyabb hangon szólalt meg újra. – Próbáld meg elengedni a füled mellett, Mags – mondta. – Amikor legközelebb megint ilyesmiket mondanak, csak engedd el a füled mellett.

Mags nem mondott semmit.

– Van *választásod* – folytatta. – Nem kell reagálnod.

– Igazad van, papa – mondta végül Mags, majd becsukta a könyvet, és egyenesen az apánk szemébe nézett. – Van *választásom*.

A társalgás véget ért.

Vacsora után Mags bezárkózott a szobánkba. Egyedül akart maradni, így aztán felvittem a jegyzetfüzetemet a lámpásterembe. *Talán lerajzolom a naplementét*, gondoltam. Akadt aznap este néhány csodálatosan drámai felhő – sötétek és szakadozottak voltak a vöröslő égbolton.

A világítótornyunk tetejéről látni lehet a Kőszikla Lányait. Valójában úgy érzi az ember, mintha az egész világot látni lehetne onnan. Egy verőfényes napon még

éppen ki lehet venni a francia partokat a széles, ásító Csatorna túlsó végén. A kikötő odalent van jobbra, és a falunk, Stonegate épp mögötte bújik meg a sziklák szélárnyékában. Amikor levonul a dagály, látni lehet Sárkányöblöt – azt a hosszú, keskeny, homokos partszakaszt a déli krétaszirt alatt, amely innen egészen Doverig húzódik. Ha az ember sarkon fordul, és a másik irányba néz, akkor hatalmas zöld és arany foltokban terül szét előtte az angol vidék – a több száz különös alakú földet sövények és sötét erdőségek kapcsolják össze. A templomtornyok körül házak kis csoportjai gyülekeznek, és hozzátapadnak a földek között futó utakhoz.

Mivel a lámpásteremben körös-körül ablakok vannak, az ember megteheti, hogy csak forog és forog, és hamarosan a tenger és a földek, a tenger és a földek, a tenger és a földek kékeszöld folttá olvadnak össze, és akkor muszáj leülni.

Ha az ember kilép az ajtón a peremre, és elég bátor ahhoz, hogy lenézzen, megpillanthatja maga alatt az állóköveket. Odakint a szél szinte mindig heves és féktelen, még nyáron is. A négy kő körbeveszi a világítótorny tenger felőli oldalát, ami így mintha egy óriási óralap része lenne, melyet félig eltemet a sziklaszirt gyepe. Szerintem kiváltképp a kövek miatt nevezik Kastélynak a világítótornyunkat. A messzeségből a Kőszikla Lányai támpilléreknek vagy őrtornyoknak

tűnnek, vagy akár kőből faragott őrszemeknek, melyek a tengerrel és a viharokkal dacolva ellenség után kutatnak.

Mindig is kedvemre való volt, hogy az állókövekből négy van, ahogy mi is négyen voltunk – Mutti és papa, Mags és én. Felvidított a szimmetria – mindannyiunknak megvolt a maga köve. A legkisebb volt az enyém – a legszélső a bal oldalon, melynek olyan hegyes volt a csúcsa, akár egy gyémánt. Amikor kicsik voltunk, Magsszel úgy tettünk, mintha a kövek megmászni való hegyek lennének, vagy szigetek a ragadozóktól hemzsegő tengeren. Köteleket, köveket megfadarabokat használtunk, hogy az egyik kőről átjussunk a másikra, mégpedig anélkül, hogy leharapnák a lábunkat. Emlékszem, hogy Mags egy játékkardot lóbált, és lekasabolta a körém fonódó nyálkás csápokot, melyek lehúztak az óceán sötét, vérfekete mélyébe... A papa óvatosságra intett minket. Azt mondta, a kövek *megalitek* – több ezer évesek, és ha azt akarjuk, hogy még ezer évig álljanak, akkor nem kellene négykézláb mászkálnunk rajtuk.

A papa azt mondta, hogy azok, akik értenek a megalitekhez, mindenféle elméleteket gyártanak a kövekről – olyan feltételezéseket, melyeknek a druidákhoz, a rituálékhoz és a nyári napfordulóhoz van közük. Úgy hitték, hogy a kövek minden bizonnyal Anglia más vidékeiről származnak, vagy akár Franciaországból;

nem helyi kövek, mivel a mi köveink krétaszzerűek, ezek a kövek pedig gránitosan csillognak.

Sok nyári délutánon szundikáltam a hosszú fűben a kövek között. Órákig hevertem ott, hallgattam a tenger altatódalát, és néztem a lassan halványuló eget. Mags nem hitt nekem, de én hallottam az éneküket – azokon a csendes, sötét hajnalokon, amikor a nap küszködve hágott egyre feljebb a párán és a ködön át. Különös, távoli szellemdal, magas és zengő, mintha négy különböző hangvilla zümmögné lágy hangjegyeket a szikla belsejéből. Olyan volt, mintha csak nekem énekelnének.

Néhanapján beszélek a kövekhez – valamiféle el-suttogott, pogány imát. Emlékszem, így tettem azon az estén is, amikor Magda verekedett. Miközben le-rajzoltam az eső által legömbölyített négy alakot és a tőrként fölöttük függő sötét felhőket, arra kértem a köveket, hogy védjék meg a Muttimat és a papámat, meg a buta, goromba nővéremet.

Mindig is hittem abban, hogy a Lányok valamiféle úton-módon őrzik a Kastélyunkat, és bizonyosmód ez így is van szerintem, de tudom, hogy ez ennél sokkal bonyolultabb. Az efféle ősi mágia nem hűséges senkihez és semmihez. Megvannak a maga törvényei. Rideg és kiismerhetetlen, akár egy ősi istenség.

Olvasd el Lucy Strange
másik könyvét is!

